

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. T.,** zast. JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. 2879/DS/15-4, ze dne 19. 10. 2015, č. j. 2900/DS/15-4 a č. j. 2909/DS/15-4, a ze dne 20. 10. 2015, č. j. 2920/DS/15-4 a č. j. 2929/DS/15-4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2016, č. j. 57 A 152/2015 - 284,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byly dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodné zamítnuty jeho žaloby proti shora označeným rozhodnutím žalovaného. Těmito rozhodnutími byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Městského úřadu Sokolov (dále jen „správní orgán“) ze dne 23. 7. 2015 a tato rozhodnutí byla potvrzena.

[2] Prvostupňovými rozhodnutími správní orgán dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádostech stěžovatele o dokončení převodu vozidel na jeho osobu, protože stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádostí, které bránily pokračování v řízení.

I. Vymezení věci

[3] Předmětem sporu je otázka, zda žádosti stěžovatele trpěly vadami, pro které nebylo možno v řízení pokračovat a zda bylo stěžovateli zákonným způsobem umožněno chybějící náležitosti doplnit.

[4] Krajský soud uvedl, že stěžovatel podal dne 30. 6. 2015 celkem 200 zcela shodně formulovaných žádostí, které se lišily jen svým pořadovým číslem od 1 do 200. Poukázal na čl. II. bod 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 239/2013 Sb., kterým se krom jiného mění zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ze kterého vyplývá právo vlastníka silničního vozidla ve lhůtě od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015 podat žádost o zápis do registru silničních vozidel pro silniční vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník.

[5] Stěžovatel po celou dobu jednotlivých správních řízení ani řízení soudního neuvedl ani nedoložil, jakého konkrétního vozidla byl nejpozději ke dni 30. 6. 2015 vlastníkem. Nelze proto dospět k závěru, že by napadenými rozhodnutími mohl být jakkoli zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, a již z tohoto důvodu nemohl být v řízení před krajským soudem úspěšný.

[6] Z důkazů provedených při soudním jednání, článku na webových stránkách www.idnes.cz s názvem „*Česká hlava vymyslela fintu, jak dokončit polopřevod*“ ze dne 10. 6. 2015 z článku s názvem „*Dokončení polopřevodů i po 1. 7. 2015*“ a obsahu listin umístěných na webových stránkách www.hundert.cz, vyplynulo, že stěžovatel nebyl ke dni 30. 6. 2015 vlastníkem žádného konkrétního silničního vozidla. Právo vyplývající z čl. II. bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 239/2013 Sb. mu tudíž nenáleželo a nemohl tak ani být postupem správních orgánů na tomto právu zkrácen.

[7] Žádosti trpěly podstatnými vadami, které bránily pokračování v řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť stěžovatel vůbec neoznačil vozidla, o jejichž zápis je žádáno, a nebylo tak možné ověřit, zda je oprávněným žadatelem. Stěžovatel byl k odstranění této podstatné vady řádně vyzván, jak vyplývá z obsahu výzvy správního orgánu ze dne 2. 7. 2015 k doplnění žádostí číslo 1 - 200.

[8] Uvedenou výzvou byl stěžovatel ve lhůtě 5 dnů vyzván, aby označil silniční vozidlo, jehož se jeho žádost týkala, resp. aby vyplnil formulář přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel a předložil technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla Současně byl ve výzvě poučen o následcích neodstranění nedostatků ve stanovené lhůtě.

[9] Výzva byla jasná a srozumitelná. Stěžovatel nemohl být objektivně na pochybách, že se výzva týkala všech jeho žádostí pod pořadovými čísly 1 - 200, která sám na jednotlivé žádosti uvedl. Stejně tak nemohl být objektivně na pochybách, k čemu byl vyzván. Lhůtu 5 dnů shledal krajský soud dostačující a přiměřenou, a to i v případě podání 200 žádostí. Veškeré údaje k doplnění potřebné jsou totiž uvedené v technickém průkazu, a pokud by byl stěžovatel skutečně vlastníkem oněch 200 silničních vozidel, nic mu nebránilo, aby ve lhůtě 5 dnů vyplnil 200 jednoduchých formulářů přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel a připojil k nim technické průkazy uvedených vozidel.

[10] Tvrzení, že krátkost stanovené lhůty byla dána i s ohledem na navazující povinnost přistavit vozidlo k evidenční kontrole, krajský soud označil za nepodstatné. Stěžovatel ve

stanovené lhůtě nepředložil žádnou ze zákonem vyžadovaných listin, teprve pokud by tyto listiny předložil, bylo by nutné posuzovat krátkost stanovené lhůty ve vztahu k eventuálním dalším chybějícím náležitostem žádosti. V důsledku toho, že stěžovatel konkrétní silniční vozidlo neoznačil, jsou nedůvodné i veškeré námitky týkající se obsahu instrukce Ministerstva dopravy č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015.

[11] Stěžovatel po celou dobu správního řízení neuvedl, jakého konkrétního silničního vozidla, jehož byl vlastníkem nejpozději ke dni 30. 6. 2015, se ta která žádost týkala. Právě tyto skutkové odlišnosti odlišovaly tyto případy od jiných případů jím uváděných, byť se i v těchto případech jednalo o stěžovatelem zahájená správní řízení. Z tohoto důvodu se v projednávané věci nemohl stěžovatel dovolávat postupu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

[12] V případě usnesení správního orgánu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 55347/2015/OD/JATR, jímž bylo přerušeno řízení zahájené dne 29. 6. 2015 ve věci dokončení převodu vozidla VW GOLF, RZ: X, bylo na rozdíl od posuzované věci známo, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká. I v případě dalších stěžovatelem předložených rozhodnutí žalovaného došlo již v průběhu správního řízení k doplnění požadovaných dokladů.

[13] Nedůvodnými shledal krajský soud rovněž námitky, že potvrzení přijetí podání a výzva správního orgánu ze dne 2. 7. 2015 nesplňují podmínky dokladu uvedeného v Instrukci Ministerstva dopravy č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015. Pokud stěžovatel neuvedl, jakých konkrétních silničních vozidel se jeho jednotlivé žádosti týkají, nemohl správní orgán v potvrzení přijetí podání ani ve výzvě k doplnění žádostí tato vozidla jakkoli specifikovat.

[14] Závěr žalovaného je sice stručný, ale i přesto z něho lze bezpečně dovodit, že považoval výzvu za konkrétní. Výzva se vztahovala ke všem žádostem pod pořadovými čísly 1 - 200. Stěžovatel sice nemohl jednotlivé výzvy identifikovat podle přidělených čísel jednacích, avšak krom tohoto údaje bylo ve výzvě výslovně uvedeno, že se jedná o výzvu k doplnění jeho žádostí číslo 1 - 200, a to v řízeních zahájených dnem 30. 6. 2015. Nesrozumitelnou výzvu nečiní ani skutečnost, že se jednalo o společnou výzvu pro více správních řízení, neboť s ohledem na totožný obsah vadných podání byl stěžovatel vyzýván k témuž. Ke splnění výzvy nepotřeboval stěžovatel rozklíčovat jednotlivá čísla jednací v ní uvedená.

[15] Neuhrazení správního poplatku není vadou žádosti. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na zákonnost či nezákonnost správních rozhodnutí, neboť oporu výroku rozhodnutí správního orgánu skýtá neodstranění shora uvedené podstatné vady žádostí.

[16] S ohledem na znění § 82 odst. 4 správního řádu bylo povinností žalovaného v odvolacím řízení posoudit, zda ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí byly či nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný již nebyl oprávněn stěžovateli prodlužovat lhůtu o dalších 60 dnů, tudíž jejím neprodloužením nemohl být jakkoli zkrácen na svých právech. Prodloužení či neprodloužení lhůty nevypovídá nic o tom, zda byly či nebyly v době vydání rozhodnutí správního orgánu splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti

[17] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s.

[18] V prvé řadě namítal, že krajský soud nad rámec svých kompetencí nepřípustně zjišťoval skutkový stav a prováděl dokazování nad rámec tzv. plné jurisdikce. Dokazování a závěry soudu stran jeho vlastnictví k jednotlivým vozidlům vnímá jako bezpředmětné a nadbytečné. Stěžovatel má za to, že krajský soud nepřípustně provedl bez návrhu jakékoliv strany důkazy, jimiž se pokoušel zjistit skutkový stav. Na základě obsahu obecných a ničím nepodložených webových stránek dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl vlastníkem žádného silničního vozidla ve věcech, o nichž krajský soud rozhodoval. Takový závěr nemůže obstát.

[19] Krajský soud prováděl důkazy, které mají zcela nově konstituovat skutkový stav u procesního rozhodnutí správního orgánu, což není přípustné a takové důkazy před soudem provádět nelze. Závěrům soudu odporují také závěry správních orgánů v jiných obdobných řízeních vedených stěžovatelem, kde správní orgány zápis silničních vozidel do registru provedly.

[22] Ani provedené dokazování před krajským soudem neprokázalo, že by stěžovatel podal neoprávněné žádosti, neboť obecné konstatování internetového článku nemůže vést k závěru, že stěžovatel nebyl ke dni 30. 6. 2016 u konkrétních žádostí, jež jsou předmětem tohoto řízení, vlastníkem či provozovatelem konkrétního vozidla. Stěžovatel podal více obdobných žádostí. Tam, kde mu to bylo umožněno, na základě např. přerušení řízení na 60 dnů, doložil veškeré přílohy žádosti a žádosti bylo nakonec vyhověno. Tímto aspektem se soud vůbec nezabýval. Závěr krajského soudu, že se jednalo o rozdílné případy, nemůže obstát.

[23] U všech žádostí stěžovatel požádal o prodloužení lhůty a přerušení řízení. Touto žádostí se však správní orgány vůbec nezabývaly a ani krajský soud toto pochybení nijak nehodnotil. Krajský soud se rovněž nezabýval tím, že mu nebyla dána možnost opravného prostředku proti lhůtě poskytnuté v usnesení správního orgánu ze dne 2. 7. 2015 a ani nebyl o této možnosti poučen. Neměl tedy žádnou možnost jakkoliv se proti takovému procesnímu rozhodnutí správního orgánu bránit, což je v rozporu s právem na spravedlivý proces.

[24] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že výzva k doplnění žádostí byla srozumitelná. Výzva totiž byla formulována obecně a byl v ní uvedený toliko obecný výčet náležitostí, které by měla žádost obsahovat, bez konkrétní specifikace pro daný případ. Nebyl poučen o tom, jak má vyplnit žádost o zápis do registru silničních vozidel, jaké má mít žádost náležitosti, ani jakým způsobem má uhradit správní poplatek. V této souvislosti stěžovatel poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013 - 56.

[25] Krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku přiměřenosti poskytnuté lhůty k doplnění žádostí. Pětidenní lhůtu nepovažuje za dostatečnou nejen s ohledem na počet podaných žádostí, ale i s ohledem na vytíženost pracovišť STK. Nebylo totiž v možnostech

stěžovatele přistavit všechna vozidla k evidenční kontrole na pracoviště STK. Nelze akceptovat závěr krajského soudu, že mohl doplnit jen část podkladů a následně protokol STK. Závěr soudu, že teprve poté, co by doložil některé (objektivně dříve sehnatelné) podklady, mohl namítat krátkost lhůty pro doložení dalších chybějících podkladů, označil za nesprávný. Přiměřenost lhůty k doplnění podkladů je třeba pojmout komplexně ve vztahu ke všem podkladům. Za nesprávnou označil také argumentaci soudu, že předchozí vyloučení možnosti prodloužení stanovené lhůty je zákonné, neboť účastník řízení by vždy měl mít možnost požádat o prodloužení poskytnuté lhůty.

[26] Nesouhlasí ani se závěrem, že nebyl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v řízeních, která byla zastavena, správní orgány dospěly k závěru o přiměřenosti lhůty, avšak v řízeních, kde bylo jeho žádostem vyhověno, správní orgány konstatovaly nepřiměřenost 5 denní lhůty.

[27] Nelze se ztotožnit se závěrem krajského soudu, že stěžovatel v průběhu správního ani soudního řízení nedoložil, že je vlastníkem vozidel nejpozději k 30. 6. 2015. Stran nedoložení podkladů ve správním řízení dále uvedl, že mu správní orgány nesprávným postupem fakticky neumožnily doložit potřebné podklady k žádostem. Argumentace krajského soudu § 82 odst. 4 správního řádu ve vztahu k jiným případům neobstojí, neboť stěžovatel věrohodně doložil a osvědčil, že některé podklady k žádosti nemohl objektivně doložit. Správní orgán mu zaslal nesrozumitelnou výzvu a poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu pro doplnění žádostí. Krajský soud se nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[28] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z jejího obsahu nevyplývají žádné nové skutečnosti, a proto se k ní nebude blíž vyjadřovat.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III. A. Vypořádání kasačních námitek stěžovatele

[29] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[30] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek důvodů. Soud se detailně zabýval předmětem sporu a jeho odůvodnění lze považovat za odpovídající povaze věci. Soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[31] Stěžovatel konkrétně namítá, že se krajský soud nezabýval tím, že v případech, kdy mu bylo umožněno doložit veškeré přílohy, došlo k vyhovění žádosti, a nehodnotil pochybení správních orgánů spočívající v tom, že se nezabývaly žádostmi stěžovatele o prodloužení lhůty a přerušení řízení. Krajský soud se nezabýval ani námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a tím, že stěžovateli nebyla dána možnost opravného prostředku proti lhůtě poskytnuté v usnesení správního orgánu ze dne 2. 7. 2015 a ani nebyl o této možnosti poučen.

[32] Namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z rozsudku krajského soudu je totiž patrné, že krajský soud zohlednil případy, v nichž bylo žádostem stěžovatele vyhověno, přičemž přiléhavě poukázal na skutečnost, že v nich bylo, na rozdíl od posuzované věci, zřejmé, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká, neboť stěžovatel doplnil potřebné podklady.

[33] Důvodná není ani námitka, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z rozhodnutí krajského soudu totiž vyplývá, že na základě žalobních námitek přezkoumal postup správního orgánu a správnost závěrů žalovaného. Krajský soud řádně vysvětlil, čím bylo rozhodnutí žalovaného odůvodněno, a zdůvodnil, proč dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek, z čehož je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného považoval za přezkoumatelné. Jak již bylo nastíněno výše, soud nemusí vypořádávat každé jednotlivé tvrzení obsažené v žalobní námitce a zrcadlově na něj reagovat. Postačí, pokud především relevantní, správnou a ucelenou právní argumentaci, kterou žalobní námitky vypořádá, což krajský soud v posuzované věci učinil. Neuvedl-li soud výslovně, že považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelná, nemá tato skutečnost s ohledem na výše uvedené žádné dopady na zákonnost jeho rozhodnutí.

[34] Z obsahu žaloby soud ověřil, že námitka, dle které nebyla stěžovateli dána možnost opravného prostředku proti lhůtě stanovené v usnesení správního orgánu ze dne 2. 7. 2015, nebyl o této možnosti poučen a nemohl se tak proti tomuto procesnímu rozhodnutí správního orgánu bránit, v žalobě uplatněna nebyla. V žalobě stěžovatel namítal nesrozumitelnost, nepřiměřenou krátkost stanovené lhůty, a to, že správní orgán a potažmo žalovaný předem vyloučili prodloužení lhůty. Pokud tedy s touto zcela novou argumentací přichází až v kasační stížnosti, jedná se o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs

34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS: „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné* ". V tomto směru ovšem nelze ani vytýkat krajskému soudu, že se nezabýval otázkou, kterou stěžovatel v rámci žalobních důvodů neuplatnil, ač tak učinit mohl.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud nad rámec svých kompetencí nepřípustně zjišťoval skutkový stav a prováděl dokazování nad rámec tzv. plné jurisdikce, neboť při posouzení věci vycházel rovněž z jím prováděných důkazů – článků a obsahu webových stránek, které jako důkaz žádný z účastníků nenavrhoval.

[36] Dokazování ve správním soudnictví je upraveno v § 52 s. ř. s. V souladu s tímto ustanovením soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že soud může v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud posuzuje nejen zákonnost správního rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci, tedy má možnost dokazování.

[37] Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. je faktickou transpozicí požadavku tzv. plné jurisdikce, coby atributu práva na spravedlivý proces. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, č. 1275/2007 Sb. NSS, tento požadavek „*lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodností správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek.*" Soudem prováděné dokazování však musí současně respektovat požadavek uvedený v § 75 odst. 1 s. ř. s. a směřovat výlučně ke zjištění či ověření skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu.

[38] Dokazování krajského soudu se vázalo ke zjištění a ověření skutkovému stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jeho závěry stran vlastnictví stěžovatele k jednotlivým silničním vozidlům nepovažuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele za bezpředmětné a nadbytečné. Na webových stránkách www.hundert.cz bylo totiž mj. uvedeno „*MYSLEL JSEM ZA VÁS. TEN, KDO SE O TO NEPOSTARAL DO 30. 6. 2015, MŮŽE SE NA MNE OBRÁTIT. Na Městském úřadu v Sokolově jsem podal omezený počet žádostí o zaregistrování vozidla. Mohu Váš polopřevod ještě v současné době dokončit.*" Stěžovatel je na této stránce uveden jako „ředitel projektu" a informuje čtenáře, jak doposud v řízeních postupoval, jak mají postupovat a jaké doklady mají zaslat stěžovateli, pokud chtějí objednat a využít jeho „službu na záchranu jejich vozidla", a jaké náklady (poplatky) jsou s tímto procesem spojeny. Je zde dále hypertextový odkaz na článek „*Česká hlava vymyslela fintu, jak dokončit polopřevod*" dostupný na http://auto.idnes.cz.

[39] Z obsahu uvedených webových stránek ve spojení s tím, že stěžovatel v řízeních, v nichž byla vydána napadená rozhodnutí žalovaného, nedoložil k žádostem o dokončení převodu vozidel a ani později, žádné doklady ke konkrétním silničním vozidlům, vyplývá, že stěžovatel nebyl v těchto správních řízeních ke dni 30. 6. 2015 a ani později vlastníkem konkrétních silničních vozidel. Doklady o konkrétním silničním vozidle, které byl povinen přiložit k žádosti o jeho registraci, byl schopen získat pouze tak, že by se na něj obrátila jiná osoba - vlastník silničního vozidla, a tyto doklady mu poskytla. Sám stěžovatel těmito doklady v rozhodné době nedisponoval. Z výše uvedeného je zároveň zřejmé, že nelze přisvědčit námitce, že obecné konstatování internetového článku nemůže vést k závěru o tom, že stěžovatel nebyl ke dni 30. 6. 2016 u konkrétních žádostí, jež jsou předmětem tohoto řízení, vlastníkem či provozovatelem konkrétního vozidla.

[40] Skutečnost, že stěžovatel nebyl vlastníkem konkrétních silničních vozidel, je relevantní pro způsob, jakým je třeba přistoupit k posouzení celé věci a argumentaci stěžovatele. Čl. II. bod 2 přechodných ustanovení zákona č. 239/2013 Sb., zmocňuje k podání žádosti právě vlastníka silničního vozidla, když stanoví, že *do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona může vlastník silničního vozidla podat žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník.*

[41] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že závěrům krajského soudu odporují také závěry správních orgánů v jiných obdobných řízeních vedených stěžovatelem, v nichž správní orgány zápis silničních vozidel do registru provedly. Jednalo se totiž o řízení, v nichž, jak na to přiléhavě poukázal již krajský soud, na rozdíl od posuzované věci stěžovatel doložil požadované doklady a bylo tak zřejmé, že se žádost týká konkrétního silničního vozidla. Je tedy logické, že správní orgány ve věcech, v nichž stěžovatel požadované doklady doložil, postupovaly a rozhodly jinak, než v posuzované věci, v níž tak neučinil. Závěr krajského soudu, že v posuzované věci šlo o odlišný případ, je proto správný.

[42] Důvodná proto není rovněž námitka porušení § 2 odst. 4 správního řádu, s poukazem na skutečnost, že v řízeních, která byla zastavena, správní orgány dospěly k závěru o přiměřenosti lhůty k doplnění žádostí, avšak v řízeních, kde bylo jeho žádostem vyhověno, správní orgány konstatovaly nepřiměřenost této 5 denní lhůty. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu zakotvuje mj. zásadu předvídatelnosti, která správním orgánům ukládá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada porušena nebyla, neboť ve věcech, v nichž žalovaný dospěl k závěru, že lhůta stanovená stěžovateli k doplnění jeho žádosti nebyla zcela přiměřená, stěžovatel doplnil doklady potvrzující, že žádost se vztahuje ke konkrétnímu vozidlu. V posuzovaných věcech tak však neučinil, tj. nejednalo se o skutkově shodné nebo podobné případy, a k porušení § 2 odst. 4 správního řádu dojít nemohlo.

[43] Stěžovatel dále namítal, že u všech žádostí požádal o prodloužení lhůty a přerušení řízení, avšak správní orgány se touto žádostí vůbec nezabývaly a ani krajský soud toto pochybení nijak nehodnotil. Nejvyšší správní soud z obsahu správních spisů zjistil, že stěžovatel v posuzovaných věcech o prodloužení lhůty a přerušení řízení požádal až v doplnění odvolání, kde uvedl, že navrhuje, aby správní orgán řízení o žádosti podle § 64 odst. 2 a 4 správního řádu přerušil na dobu 60 dnů, tedy dobu potřebnou k odstranění

nedostatků žádosti, ale také vad způsobených nesprávným úředním postupem správního orgánu.

[44] Žalovaný k žádosti stěžovatele o přerušení řízení na dobu 60 dnů uvedl, že neshledal žádné porušení právních předpisů správním orgánem, a upozornil stěžovatele, že stanovení lhůt k doplnění či k přerušení řízení je plně v kompetenci správního orgánu a není na účastníkovi řízení, aby si tyto lhůty stanovoval sám. Krajský soud k žalobní námitce, v níž stěžovatel upozornil na neprodloužení lhůty k doplnění žádostí, uvedl, že žalovaný již nebyl oprávněn žalobci prodlužovat lhůtu o dalších 60 dnů, přičemž prodloužení či neprodloužení lhůty nevypovídá o tom, zda byly či nebyly v době vydání rozhodnutí správního orgánu splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali žádostí o přerušení řízení na dobu 60 dnů.

[45] Právní úprava týkající se přerušení řízení je obsažena v § 64 správního řádu. V posuzované věci se jednalo o řízení zahájené na základě žádosti. Podle § 64 odst. 2 správního řádu *v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele.* Podle odst. 4 téhož ustanovení, řízení *lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka.* Tato ustanovení lze aplikovat také v odvolacím řízení, neboť § 64 správního řádu se nachází v části druhé, hlavě VI., dílu 5 tohoto zákona a podle § 93 odst. 1 správního řádu, *jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.* Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádostí o přerušení řízení zamýšlí řízení pouze prodlužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní prostředek, pak je na místě žádosti o přerušení řízení nevyhovět.

[46] V posuzované věci Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žádosti stěžovatele o přerušení řízení byly účelově podány právě pouze za účelem prodloužení řízení, neboť stěžovatel v okamžiku podání žádostí nebyl vlastníkem konkrétních silničních vozidel, vůbec neměl potřebné doklady, které byl povinen přiložit k žádosti, a ani nebylo v jeho moci tyto doklady opatřit. Stěžovatel tímto postupem pouze zamýšlel prodloužit časový prostor pro svou komerční činnost spočívající v obcházení konce lhůty pro zápis vlastníka vozidla v tzv. polopřevodu stanovené čl. II. bod 2 zákona č. 239/2013 Sb. Žalovaný proto nepochybil, když žádostem stěžovatele o přerušení řízení nevyhověl.

[47] Žalovanému je však třeba v této souvislosti vytknout, že se k žádostem stěžovatele o přerušení řízení vyjádřil pouze v odůvodnění rozhodnutí a nerozhodl o nich samostatným usnesením, či alespoň výrokem napadeného rozhodnutí. Jak totiž uvádí i odborná literatura, o přerušení řízení se *„vydává usnesení, a to i v případě, kdy správní orgán neakceptuje požadavek žadatele týkající se jím požadované lhůty na přerušení řízení, tím spíše*

by se mělo usnesení vydat tehdy, pokud by správní orgán na základě takové žádosti řízení vůbec nepřerušil.“ (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 584). Toto pochybení žalovaného však Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedeným skutkovým okolnostem a k tomu, že v posuzované věci byl skutečně dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nepovažuje za natolik závažné, aby mělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[48] Ohledně požadavku na přerušení řízení na dobu 60 dnů je závěr žalovaného, že stanovení doby přerušení řízení je plně v kompetenci správního orgánu, správný. Správní orgán je pouze podle § 64 odst. 4 správního řádu povinen zohlednit návrh účastníka řízení. Nejvyšší správní soud zde opět poukazuje na závěry uvedené v odborné literatuře, s nimiž se plně ztotožňuje: „*správní řád nestanoví ani minimální ani maximální délku lhůty pro (možné) přerušení řízení, záleží tedy na úvaze správního orgánu, jakou lhůtu v usnesení o přerušení řízení stanoví. V případě, že se řízení přerušuje na základě požadavku účastníka řízení, tedy v případě odst. 2 a 3, přihlíží správní orgán při určování délky lhůty k návrhu účastníka řízení*“ (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 585).

[49] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku, že výzva správního orgánu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 56514/2015/OD/ZUBE, k doplnění žádostí byla nesrozumitelná. Ve výzvě je totiž uvedeno, že se týká žádostí stěžovatele číslo 1 – 200. Dále jsou v ní uvedena konkrétní čísla jednací řízení vedených správním orgánem o žádostech stěžovatele, jaké náležitosti žádosti postrádají, lhůta k doplnění žádostí a poučení o následcích nevyhovění výzvě v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu. Výzva je sice stručná, je z ní však jasně patrné, kterých případů se týká a které doklady měl stěžovatel předložit. Z výzvy je rovněž patrné, ke které žádosti patří číslo jednací správního orgánu, neboť čísla jednací správního orgánu jsou uvedena vzestupně od menších k větším, a je tedy zřejmé, že první číslo jednací správního orgánu se vztahuje k řízení vedenému o žádosti stěžovatele č. 1, druhé k žádosti č. 2, atd. V tomto ohledu je tedy třeba poopravit závěr krajského soudu, že žalobce nemohl jednotlivé výzvy identifikovat podle přidělených čísel jednacích. Tato čísla jednací tvoří součást čísla jednacího rozhodnutí správního orgánu, kterými byla posléze řízení o jednotlivých žádostech zastavena. Nejvyšší správní soud proto považuje výzvu za jednoznačnou, konkrétní a srozumitelnou. Správní orgán mohl sice vydat i 200 jednotlivých výzev, takovýto postup by však byl zbytečně nákladný, pracný, a tudíž neekonomický a neefektivní, neboť stěžovateli by byl sdělen stejný obsah nikoli jednou ale dvěstěkrát. Společnou výzvu pro více správních řízení postačovalo vydat také proto, že žádosti byly obsahově totožné (trpěly stejnými nedostatky). O tom, že výzva nebyla nesrozumitelná, dále svědčí také to, že stěžovatel v řízeních, na která sám poukazuje, některé žádosti o dokončení převodu vozidla dodatečně doplnil, když správnímu orgánu doručil potřebné podklady.

[50] Ve věci sp. zn. 6 As 136/2013, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, se jednalo o skutkově odlišnou situaci, kdy správní orgán vyzval účastníka řízení k doplnění podkladů v situaci, kdy již od počátku řízení byla katastrální mapa s určitým zákresem ve správním spisu založena, a žalovaný nevysvětlil, proč správní orgány trvaly na jejím opětovném předložení. V posuzované věci proto není na místě aplikovat závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v tomto rozsudku.

[51] Argumentaci stěžovatele, že nebyl poučen o tom, jak má vyplnit žádost o zápis do registru silničních vozidel, jaké má mít náležitosti a nebyl poučen o tom, jakým způsobem má uhradit správní poplatek, považuje Nejvyšší správní soud za účelovou, a tudíž nedůvodnou. Z již zmíněného obsahu webových stránek www.hundert.cz, je zřejmé, že stěžovatel má podrobný přehled a detailní znalosti o tom, jakým způsobem řízení probíhá, jaké úkony je třeba učinit v souvislosti s žádostí o zaregistrování vozidla a jaké poplatky jsou s těmito úkony spojeny.

[52] Stěžovatel dále namítá nepřiměřenost 5 denní lhůty poskytnuté mu správním orgánem k doplnění žádostí, a to s ohledem na počet podaných žádostí a na vytíženost pracovišť STK. Pokud by stěžovatel skutečně disponoval 200 silničními vozy, které by se snažil zapsat do registru a musel by je tedy všechny i přistavit k evidenční kontrole na STK, pak by tato lhůta byla patrně vskutku nepřiměřeně krátká, neboť stěžovatel by objektivně nebyl schopen vady svých žádostí odstranit. Tak tomu však prokazatelně nebylo, a proto je třeba tuto argumentaci vyhodnotit jako účelovou a nedůvodnou. Stejným způsobem uvážil i krajský soud, který ve svém rozsudku konstatoval, že pokud by stěžovatel předložil listiny uvedené ve výzvě, tj. bylo-li by zřejmé, jakého konkrétního silničního vozidla je vlastníkem, bylo by nutné posuzovat krátkost stanovené lhůty ve vztahu k dalším chybějícím náležitostem žádostí. Vzhledem k tomu, že stěžovatel konkrétní silniční vozidlo neoznačil, nebylo vůbec možné ani posoudit, zda je dána nemožnost přistavit jej ve stanovené lhůtě k evidenční kontrole. Tyto úvahy krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za smysluplné, logické a správné. Krajský soud tedy hodnotil přiměřenost stanovené lhůty k doplnění žádostí komplexně, jak se toho stěžovatel domáhá v kasační stížnosti. Důvodná proto není ani námitka stěžovatele, že věrohodně doložil a osvědčil, že některé podklady k žádosti nemohl objektivně doložit během řízení před městským úřadem.

[53] K argumentaci, v níž uvádí, že účastník řízení by vždy měl mít možnost požádat o prodloužení poskytnuté lhůty, čímž brojí proti vyloučení možnosti prodloužení stanovené lhůty k doplnění žádosti v posuzované výzvě, Nejvyšší správní soud uvádí, že z § 45 odst. 2 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu vyzvat žadatele k odstranění nedostatků žádosti. Toto ustanovení, ani žádné jiné ustanovení správního řádu nebrání správnímu orgánu, aby žadateli lhůtu pro odstranění vad žádosti v případě potřeby prodloužil. To, zda správní orgán lhůtu k odstranění nedostatků žádosti prodlouží či nikoli, tedy záleží na úvaze správního orgánu. Postup správního orgánu, který již ve výzvě předem vyloučil možnost prodloužit lhůtu k doplnění žádostí, považuje Nejvyšší správní soud za postup sice nestandardní, nicméně přiměřený nestandardnímu postupu stěžovatele. Městský úřad tak ve své podstatě pouze stěžovatele předem uvědomil o tom, jakým způsobem by přistoupil k jeho případné žádosti o prodloužení lhůty k doplnění žádostí.

[54] S ohledem na výše uvedené, kdy je zřejmé, že žádosti neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti a stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění nedostatků svých žádostí spočívajících v nepředložení potřebných dokladů, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že mu správní orgány nesprávným postupem fakticky neumožnily doložit potřebné podklady k žádostem.

[55] Stěžovatel možnost předložit potřebné doklady měl – mohl tak učinit zároveň s podáním žádostí, nebo v reakci na výzvu k jejich doplnění. Pokud tak neučinil a žádné doklady nepředložil, došlo k situaci, kdy nedoložil existenci konkrétních silničních vozidel, a pro tuto vadu nemohlo v zápisu do registru vozidel pokračováno.

III. B. Procesní postup při nevyhovění žádosti o zápis do registru silničních vozidel

[56] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015 - 57, č. 3379/2016 Sb. NSS, dle jehož závěru neprobíhá provedení zápisu změn údajů v registru silničních vozidel o vlastníku vozidla ve správním řízení, jehož výsledkem by bylo správní rozhodnutí. Tímto rozsudkem byla zároveň deklarována nicotnost rozhodnutí správních orgánů, kterým byla nařízena obnova řízení ve věci provedeného zápisu změn údajů v registru. Z tohoto rozsudku ovšem nelze dovozovat, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v nyní posuzované věci byla nicotná nebo nezákonná, pokud bylo o žádostech stěžovatele rozhodnuto.

[57] Zásadní odlišnost nyní posuzované věci od věci posuzované devátým senátem spočívá v tom, že zde nebylo žádostem stěžovatele o zápis změn údajů v registru vyhověno. V těchto případech je třeba z důvodu právní jistoty žadatele o zápis vydat rozhodnutí o žádosti. Takový výklad je v souladu s odbornou literaturou: „*Poněkud specifickou podobu mají registrační úkony. Podobají se sice evidenčním úkonům, registrace však bývá hmotněprávním předpokladem nebo jedním z předpokladů jiné právní skutečnosti. O registraci se pravidelně vydává potvrzení (osvědčení), o jejím odmítnutí správní akt. V pozitivním právu může být někdy těžké odlišit registrační úkon od zjednodušené formy správního aktu.*“ (srov. Hendrych, D. a kol: Správní právo. Obecná část. 8. Vydání. Praha, C. H. Beck, 2012, str. 277). Jedná se o tradiční institut správního práva na našem území, jak vyplývá i z učebnic vydaných před více než stoletím: „*Osvědčení (Beurkundungen) tj. autoritativní potvrzení skutečností úřadu známých (...) Sem přináležejí zejména také potvrzení o trvání spolku zřízeného ve smyslu zákona spolkového z r. 1867, proti jehož ustavení v zákonné lhůtě nebyla podána zápověď; dále živnostenské listy vystavené k legitimaci těch, kdo ohlásili provozování živností volných a řemeslných, jimiž se živnostenské oprávnění nikterak nepropůjčuje, nýbrž toliko osvědčuje nabytí práva živnostenského uskutečněné ohlášením.*“ (Pražák, J.: Rakouské právo správní, část první, Praha 1905, str. 109).

[58] Na stejných principech je založeno např. ohlašování živností volných i v současné době: podle § 47 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), *splnil-li ohlašovatel všechny podmínky stanovené zákonem, provede živnostenský úřad zápis do živnostenského rejstříku do 5 pracovních dnů ode dne doručení ohlášení a vydá podnikateli výpis*. Podle odst. 4 a 5 pak *nemá-li ohlášení náležitosti podle § 45 a 46, vyzve živnostenský úřad ohlašovatele ve lhůtě podle odstavce 1 k odstranění závad. Ve výzvě stanoví přiměřenou lhůtu k jejich odstranění, nejméně však 15 dnů. Jsou-li k tomu závažné důvody, může živnostenský úřad na žádost podnikatele prodloužit lhůtu i opakovaně. Po dobu lhůty uvedené ve výzvě neběží lhůta pro provedení zápisu do živnostenského rejstříku a vydání výpisu. Odstraní-li ohlašovatel závady ve stanovené lhůtě nebo ve lhůtě prodloužené, považuje se ohlášení od počátku za bezvadné. Neodstraní-li ohlašovatel závady ve stanovené nebo prodloužené lhůtě, živnostenský úřad zahájí řízení a rozhodne o tom, že živnostenské oprávnění ohlášením nevzniklo (...).*

[59] Ačkoliv zákon č. 56/2001 Sb. neobsahuje výslovnou úpravu týkající se postupu správního orgánu v případě, že žádost o zápis změn údajů v registru silničních vozidel neobsahuje předepsané náležitosti, popř. jí z jiných důvodů nelze vyhovět, je v souladu s výše uvedenými zásadami registračních postupů třeba dovodit, že správní orgán v takovém případě musí postupovat podle části druhé správního řádu a ve správním řízení o žádosti rozhodnout, resp., pokud vady žádosti nebyly na výzvu odstraněny, podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení zastavit.

[60] Tomu odpovídá i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, která akceptovala, že v případě nevyhovění žádosti o zápis změn v registru silničních vozidel byla vydávána správními orgány rozhodnutí ve správním řízení. Poukázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012 - 36, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, který zrušil rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce proti usnesení o zastavení správního řízení o jeho žádosti o zápis vozidla do registru silničních vozidel pro nedoplnění náležitostí žádosti (tedy ve zcela analogické situaci k nyní posuzované). Správní soudy správním orgánům vyčetly toliko to, že nad rámec náležitostí vyžadovaných právními předpisy požadovaly po žalobci i doklad o zaplacení poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Samotnému procesnímu postupu správních orgánů soudy nic nevytkly.

[61] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že je třeba odlišit případy, kdy správní orgán na žádost provede zápis změn do registru silničních vozidel a vydá o tom osvědčení, což představuje toliko úkon dle části čtvrté správního řádu, avšak rozhodnutí o tom nevydává, od případů, kdy z některých důvodů požadovaný zápis v registru provést nelze a správní orgán pak o žádosti vede správní řízení a rozhodne o ní.

IV. Závěr a náklady řízení

[62] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[63] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu